

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Sigillum Sacramentale Frangens

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

deret odiosam. *Beia. part. 3. cas. 15. p. 5. t. 11. ref. 36.*

Nec Confessarius dicere Prætoribus Urbis ut causis Civitatis custodiant. Aut famulum furem cognitum ex Confessione accusare, vel expellere.

47. Quarto, non potest Confessarius dicere Prætoribus Urbis, aut Inquisitoribus, ut diligentius invigilent; facile enim coniciunt, eum loqui ex noticia Confessionis, quod est contra sigillū Fagund. p. 3. l. 6. c. 3. n. 9. p. 3. t. 4. ref. 67 §. Ex quibus, ante medium.

48. Quinto, Confessarius sciens in Confessione furtum sibi factum, non potest furem accusare ex aliis iudiciis extra Confessionem cognitum si hæc iudicia absque noticia Confessionis supponamus non sufficere; nam tunc verè uteretur scientia orta ex Confessione, redderetque illam odiosam Præpositus in 3. p. 9. 11. dub. 3. n. 25. p. 5. t. 11. ref. 17. Immo si talis fur cognitus, esset famulus Confessarii, nec posset illum dimittere; quia talis dimissio esset quædam correptio, extra Confessionem, pudefaciens pœnitentem. Secus si cautius in actus eius invigilans, deprehenderet iterum furari; nam tunc alio prætextu, & occulte posset illum dimittere; si tamen ad eò speciosum invenire posset prætextum, ut famulus suspicari non possit, se dimitti originaliter ex noticia Confessionis Mald. de sigill. c. 14. p. 5. t. 11. ref. 37. Sed in hoc quoque ultimo casu negandum videntur consequenter ad superius dicta n. 41. ex ref. 3. p. 5. t. 11.

Vel negare absolutionem complici tacenti peccatum ab alio complice confessum.

illumve cū licentia pœnitentis corrigere,

49. Sexto, non potest Confessarius uti cognitione habita in Confessione de complice ad negandam huic absolutionem, si in confitendo taceat illud peccatum. Vide V. Confessarius quoad examen, à num. 39. adde neque posse illum corrigere, etiam cum licentia pœnitentis; hoc enim non potest fieri absque injuria Sacramenti, cum ejus noticia ad finem ad eò extrinsecum dirigatur. Nunnus in addit. ad 3. part. quest. 11. artic. 2. dub. 1. & Thomistæ communiter contra Suar. in 3. p. 10. 4. lisp. 34. sect. 4. n. 4. Cujus quidem opinio, posito quòd sit probabilis, nunquam tamen Confessarius interrogare posset pœnitentem de persona complicit in finem correctionis, neque se invi-

tare ad correctionem faciendam, sed expectare deberet pœnitentem. Henriquez lib. 2. cap. 9. num. 10. p. 3. tom. 2. resolut. 42. in fine, & tom. 4. resolut. 113. & p. 5. tom. 11. ref. 39. An verò pœnitens complicem revelare possit, & in aliquo casu etiam debeat. Vide V. Pœnitens, num. 3.

50. Tandem, Confessarius non potest uti noticia Confessionis in bonum ipsius pœnitentis, absque eius licentia, v. g. moritur publica meretrix, non potest Confessarius dicere, illam pœnitentem contritam & publicè pœnitentem, vel quòd peccata sua publica confessi sit, aut quòd ipse eam à suis peccatis publicis absolvit, ut Parochus det illi sepulturam Ecclesiasticam. Neque etiam si ille de licentia pœnitentis secreto id dicat: poterit Parochus illam in loco sacro sepelire, secundum Mallerum de sigillo c. 12. Nisi publicè conversam esse sciat, sive Confessarius de eius licentia publicè id revelet, sive ipsa coram pluribus protestata sit tali peccato dolere: quia talis satisfactio debetur Ecclesiæ. p. 5. t. 11. ref. 40. & 42. §. Notandum. Contrarium in hoc docet Mendoza. Vide supra V. Sepultura, numero. 5. §.

Nec tandem revelare ali. quod peccatum confessum in bonu ipsius pœnitentis.

SIGILLUM SACRAMENTALE
Frangens.

51. Confessarius frangens sigillum Confessionis, duo peccata committit: unum sacrilegii contra virtutem Religionis, & reverentiam debitam Sacramento, aliud injustitiæ contra virtutem infusam justitiæ, non servando pactum virtuale, quod inter ipsum & pœnitentem intercedit de servando secreto in omni casu, absque ulla exceptione, Ochagavia de Sacram. tractat. 3. quest. 1. numero 4. & alii communiter. Ab his tamen peccatis excusare posset aliquando inadvertentia, quæ tamen difficile excusabit à veniali, cum ad fractionem quancumque
O o o o o semper

Sigillū frangens peccat peccato sacrilegii.

Et injustitia

semper accedat aliqua negligentia, qua Confessarius non advertit id, quod ex officio deberet advertere. Onuphrius de sigillo, sect. 5. quæst. 1. part. 5. t. 11. ref. 2. Nunquam verò excusabitur Confessarius ex parvitate materiæ, quia quantumcunque parva sit materia, quæ revelatur, semper integra erit ratio irreverentia, & offensionis Dei: arcta enim obligatio servandi sigillum, non oritur ex eo, quod peccata, quæ cælantur, sint magna; sed ex eo potius, quod res maximi momenti sit, totum negotium Confessionis esse secretum Mallerus de sigill. c. 3. Vide Henriq. contrariam sententiam rectè improbabilem judicavit. p. 1. 5. ref. 8.

Et Confessarius in hoc delinquens incurrit poenam depositionis.

Et perpetua peregrinationis.

52. Confessario revelanti Confessionem in foro externo duæ poenæ imponuntur, cap. si Sacerdos, de poenit. dist. 6. depositio, quæ secundum Granadum in 3. part. contro. 7. tract. 11. disp. 8. nu. 3 significat prohibitionem cujuscunque muneris Sacerdotalis, & perpetua peregrinatio ignominiosa, quæ in cap. omnis utriusque sexus, de poeniten. & remiss. immutata est in perpetuum reclusionem in Monasterio, p. 4. tr. 8. resolutio. 95. §. Notandum, & p. 5. tr. 1. ref. 31. Et quidem Majolus lib. 5. cap. 19. n. 16 in poena depositionis putat includi irregularitatem, sed immeritò; quia depositio non imponitur ipso jure, sed post sententiam judicis, p. 5. t. 11. ref. 53. Impositæ etiam sunt hæc poenæ solis Confessariis, non autem aliis revelantibus Confessionem, qui minoribus poenis puniendi sunt, utpote qui in fractione sigilli non ita graviter peccant, sed tamen gravioribus, quam si solum secretum naturale fregissent. Ochagavia de sacr. tract. 3. quæst. 9. num. 11. resolutio. 52. cit. §. Nota tamen.

Sed non in omni casu.

53. Notat tamen Granado ubi supra, supradictas poenas non infligi Confessario ob quaecumque violationem sigilli, sed solum ob revelationem peccati; nam de ea solum agitur in jure, quia peccatum est præcipua materia sigilli: unde qui solum revelaret aliquod ignominiosum in Confessio-

ne cognitum, quod non sit peccatum, non incurreret istas poenas, sicut nec qui cum poenitente loqueretur extra Confessionem de peccatis confessis sine licentia. Ibid. §. Notat. Sed in hoc ultimo casu existimo Confessarium puniendum esse supradictis poenis, part. 5. tr. 11. ref. 6. in fin. §. 1. Id quod etiam docet Sotus in 4. d. 18. q. 4. a. 5. de Confessario revelante fornicationes publicas confessas à notissima meretrice. Quamvis Hurtadus velit, talem Confessarium non infringere sigillum strictè sumptum, sed latè: ac proinde non esse puniendum poena ordinaria, sed extraordinaria part. 5. tract. 11. ref. 6. §. Notandum. Punendus item esset poena ordinaria Confessarius, qui diceret: non absolvi Paulum: vel interrogatus responderet, Non absolvi, quia nondum Confessionem finivit ob superveniens impedimentum, quibus locutionibus supra num. 4. diximus frangere sigillum. Et ratio est, quia in c. Omnis, sic habetur, Caveat autem Sacerdos, ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo revelet peccatorem, quod perinde est, ac dicere, revelet statum peccatoris, qui enim revelat Confessionem hujusmodi, revelat statum peccatoris in peccato: ergo poenis ordinariis juris subicitur. Fagund. p. 2. lib. 6. cap. 7. n. 11. & alii contra Diaz in pract. crim. cap. 109. §. num. 2. p. 5. t. 11. ref. 42. §. Sed an.

54. Quæres primo: Quomodo constare possit de hoc delicto fractionis sigilli? Respondeo cum Onuphrio de sigillo, sect. 5. quæst. 3. Si Confessarius id fateatur, vel convincatur, ad quod propter naturam delicti sufficiunt plures testes non contestes. Si verò nec confessus sit, nec convictus, tum ex diversis accidentibus, & circumstantiis Confessarii, poenitentis, vel etiam tertie personæ, si hæc accuset, rem totam definiendam. Nec enim certa regula in hoc tradi posse. Vnde minimè admittendum, quod ait Vivaldus de sigillo num. 39. Confessario neganti damnum esse juramentum; nunquam enim ad has angustias reduci debet; & cæteris partibus semper præsumendum est pro ipso.

Hoc delictum quomodo probari potest.

ipso, etiam sine juramento. Onuphrius, quem in casu occurrenti vide, & vide etiam Fagundez num. 10. par. 5. tractat. 11. resolut. 5. 2.

Et ad quod tribunal pertinet.

55. Quæres secundo: Ad quod Tribunal pertinet Confessarius frangens sigillum? Ad Inquisitores, an ad Ordinarium? Respondeo? Si non habet errorem in intellectu, ita, ut existimet, hoc esse liberum, nec alter malè sentit de sacramento Confessionis, non pertinet ad Inquisitores, sed ad Ordinarium & sic denunciations in aliis casibus in Tribunali sanctæ Inquisitionis, ad ordinarium remittuntur. Molfesius tom. 1. tract. 7. cap. 13. num. 68. p. 4. tom. 8. ref. 59.

S I M O N I A.

SIMONIA quid?

I. Simonia est commutatio, aut studiosa voluntas, vel pactum commutandi rem spiritualem pro temporali. Nam simonia triplex est: mentalis, quæ in sola voluntate consistit: conventionalis ad pactum externum deducitur; & realis, quæ procedit ad ipsam permutationem. Est peccatum mortale contra virtutem Religionis, prohibetum jure divino, naturali, & humano, præter aliquam, de qua infra. † Nec admittere parvitatem materiæ censet Suarez de relig. tomo 1. libr. 4. cap. 3. num. 5. nam si materia sit res spiritualis, quæ venditur, hæc quantumcumque sit in suo genere, contemnitur, & conculcatur, si cum temporali pretio commutatur, & ex parte hujus actionis subtrahitur à donatione Dei gratuita. Si verò sit pretium, hoc quo minus est, eo res spiritualis, quæ cum eo commutatur vilius æstimatur. At Bonacina de leg. disp. 10. q. 2. num. 12. in affirmatiyam sententiam inclinavit; censuitque eam materiæ, quæ excusat à mortali furti, excusare etiam à mortali simoniæ. † Quamquam deinde in tract. peculiari, de simonia q. 3. in 12. sibi contrarius, sententiam.

Quotuplex

Quale peccatum.

An admittat parvitatem materia.

Suarez expresso docuerit. † Tenet tamen Merola tom. 1. disp. 2. cap. 4. dub. 7. n. 16. & quantitatem remittit arbitrio boni viri. p. 5. t. 3. ref. 2.

2. † Adverte autem primo, simoniacos, præter culpam sacrilegii, incurtere ipso jure in excommunicationem papalem, privationem beneficii venditi, vel empri, & obligationem restituendi pecuniam acceptam & irregularitatem. Extrav. 1. & 2. de simonia, quæ latius explicabimus infra à num. 12. Sed irregularitas in simonia occulta probabiliter non incurritur, p. 10. tom. 15. resolut. 8. in fine. Omnes autem incuruntur per promissionem etiam non impletam; & ea completa probabile est pœnas retrahi ad tempus promissionis p. 15. & 16. ref. 15.

Qua pena simoniacis in simonia.

Adverte secundo, nomine rei spiritualis venire quiddam à Deo, ut gratiæ auctore procedit, & in Deum ut gratiæ finem ordinatur. Hæc autem sunt in triplici differentia. Nam quædam sunt purè spiritualia, ut virtutes supernaturales, & potestates, & usus ipsarum quædam mixta cum temporalibus, sed plus participant de spiritualitate, ut sunt Sacramenta, sacramentalia, & beneficia: tertia, plus participant de temporali, quam de spirituali, ut vasa sacra, templorum loca, cætorum officia, & similia. Pretium verò triplex est: nimirum pecuniæ, seu rei pecuniæ æstimabilis, linguæ, seu laudis, & obsequii, sive servitucis, †

Quanam sit res spiritualis.

4. Adverte tertio, nomine beneficii non venire Commendas Equitum Hierosolymitanorum: quia licet dentur solis professis, tamen dantur titulo laico, & pro temporali militiæ ministerio, professio verò est solum condicio sine qua non Lezana tom. 2. cap. 5. n. 26. & Theologi communiter, & ex Canonistis Quincius in Repet. ad c. de multa, de præb. num. 8. & à num. 263. & declaravit Iulius II. anno 1505. & Pius II. anno 1460 p. 6. tom. 8. resolut. 27. Item probabile est, non venire pensionem, quæ solet assignari seni renuncianti beneficium ob labores exhibi-

Et beneficiis.